

STEPHEN KING

Μετάφραση:
Μιχάλης Μακρόπουλος

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΙΣΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

I. Λίσι και Αμάντα (όλα ίδια)

1

Για το κοινό, οι σύζυγοι διάσημων συγγραφέων είναι σχεδόν αόρατες, κάτι που κανένας δεν γνώριζε καλύτερα από τη Λίσι Λάντον. Ο σύζυγός της είχε κερδίσει το Πούλιτζερ και το Εθνικό Βραβείο Βιβλίου, όμως η Λίσι δεν είχε δώσει παρά μόνο μία συνέντευξη σε όλη της τη ζωή. Η συνέντευξη ήταν για το γνωστό γυναικείο περιοδικό που δημοσιεύει τη στήλη «Ναι, είμαι παντρεμένη μ' Αυτόν!». Σε αυτήν ξόδεψε περίπου τις μισές από τις πεντακόσιες λέξεις εξηγώντας ότι το υποκοριστικό της έκανε ρίμα με το Σίσι. Ως επί το πλείστον οι άλλες μισές ήταν αφιερωμένες στη δική της συνταγή για ψητό μοσχάρι. Η αδελφή της, η Αμάντα, είχε σχολιάσει ότι στη φωτογραφία που δημοσιεύτηκε μαζί με τη συνέντευξη η Λίσι έδειχνε παχιά.

Σε όλες τις αδελφές της Λίσι άρεσε να δημιουργούν μπελάδες, «να τα κάνουν όλα μπάχαλο», ήταν η φράση που άρεσε στον πατέρα τους, ή να βγάσουν τα άπλυτα κάποιου άλλου στη φόρα, αλλά η Αμάντα ήταν η μόνη που η Λίσι δυσκολευόταν να συμπαθήσει. Η Αμάντα, η πιο μεγάλη και παράξενη από τα κάποτε κορίτσια Ντίμπουςερ του Λίσμπον Φολς, ζούσε μόνη τώρα σ' ένα σπίτι που της είχε δώσει η Λίσι, ένα ζεστό σπιτάκι όχι πολύ μακριά από το Καστλ Βιου, όπου η Λίσι, η Ντάρλα και η Καντάτα μπορούσαν να τη φροντίζουν. Η Λίσι το είχε αγοράσει πριν από επτά χρόνια, δηλαδή πέντε χρόνια προτού πεθάνει ο Σκοτ. Έφυγε νέος.

Τους άφησε πριν της ώρας του, όπως λένε. Η Λίσι ακόμα δυσκολευόταν να πιστέψει πως είχαν περάσει δύο χρόνια από τον χαμό του. Της φαίνονταν περισσότερα, μα ταυτόχρονα ένιωθε σαν να μην είχε περάσει ούτε μια στιγμή.

Όταν η Λίσι βρήκε τελικά το κουράγιο ν' αρχίσει το ξεκαθάρισμα του γραφείου του, μιας σουίτας με όμορφα φωτισμένα δωμάτια που κάποτε ήταν πατάρι αχυρώνα, η Αμάντα εμφανίστηκε την τρίτη μέρα, αφού η Λίσι είχε τελειώσει πια τον κατάλογο όλων των ξένων εκδόσεων (υπήρχαν εκατοντάδες), αλλά είχε μόλις αρχίσει να καταγράφει τα έπιπλα, σημειώνοντας με αστερίσκους αυτά που πίστευε ότι έπρεπε να κρατήσει. Περίμενε να τη ρωτήσει η Αμάντα γιατί δεν έκανε *πιο γρήγορα*, για τ' όνομα του Θεού, όμως η Αμάντα δεν έκανε καμία ερώτηση. Καθώς η Λίσι, έχοντας τελειώσει με τα έπιπλα, κοιτούσε αδιάφορα την αλληλογραφία που ήταν στοιβαγμένη σε κουτιά μέσα στη μεγάλη ντουλάπα, μια δουλειά που θα της έτρωγε όλη τη μέρα, η προσοχή της Αμάντα εξακολουθούσε να είναι στραμμένη στους επιβλητικούς σωρούς από διάφορα σουβενίρ που καταλάμβαναν όλο το μήκος του νότιου τοίχου του γραφείου. Πήγαινε πέρα δώθε ανάμεσα στους φιδογουριστούς σωρούς χωρίς να μιλάει, ή μιλώντας ελάχιστα, μα κάθε τρεις και λίγο σημείωνε κάτι σ' ένα μπλοκάκι που είχε πρόχειρο.

Αυτό που δεν είπε η Λίσι ήταν *Τι ψάχνεις; ή Τι γράφεις;* Όπως της είχε τονίσει πολλές φορές ο Σκοτ, η Λίσι διέθετε κάτι που σίγουρα ήταν από τα πιο σπάνια χαρίσματα: ήταν άνθρωπος που κοιτούσε τη δική του δουλειά, χωρίς να τον πολυνοιάζει αν εσύ δεν κοιτούσες τη δική σου. Αρκεί, βέβαια, να μην κατασκεύαζες βόμβες –που λέει ο λόγος– εις βάρος κάποιου άλλου· και στην περίπτωση της Αμάντα, οι βόμβες ήταν σίγουρα μια πιθανότητα. Ήταν μια από τις γυναίκες που πάντα χώνουν τη μύτη τους παντού, από εκείνες που αργά ή γρήγορα *θα ανοίξουν* το στόμα τους.

Ο σύζυγός της είχε φύγει προς τα νότια, από το Ράμφορντ, όπου ζούσαν («σαν δυο λύκοι κλεισμένοι στο ίδιο κλουβί», είχε

πει ο Σκοτ ύστερα από μια απογευματινή επίσκεψη που πήρε όρκο να μην την επαναλάβει ποτέ) το 1985. Η μοναχοκόρη της, που λεγόταν Ιντερμέτζο και για συντομία Μέτζι, πήγε βόρεια στον Καναδά με τον φίλο της, έναν νταλικέρη, το 1989. «Ένα πέταξε στον νότο, ένα πήγε στον βορρά, κι ένα δεν έκλεισε το στόμα του ποτέ ξανά.» Αυτό τους τραγουδούσε ο πατέρας τους όταν ήταν μικρές, κι αυτή από τις θυγατέρες του Δάντι Ντίβ Ντίμπουσερ που δεν μπορούσε να κλείσει ποτέ το στόμα της ήταν σίγουρα η Μάντα, που πρώτα την παράτησε ο άντρας της και μετά και η κόρη της.

Όσο αντιπαθητική κι αν ήταν η Αμάντα, η Λίσι δεν ήθελε να την αφήσει μόνη της στο Ράμφορντ· δεν της είχε εμπιστοσύνη και παρότι δεν το είχαν συζητήσει ποτέ, η Λίσι ήταν σίγουρη πως η Ντάρα και η Καντάτα ένιωθαν το ίδιο. Έτσι, κουβέντιασε με τον Σκοτ και βρήκαν εκείνο το σπιτάκι τύπου Κέιπ Κοντ, που στοίχιζε ενενήντα εφτά χιλιάδες δολάρια τοις μετρητοίς. Λίγο αργότερα η Αμάντα μετακόμισε εκεί όπου θα μπορούσαν να την προσέχουν.

Τώρα ο Σκοτ ήταν νεκρός και η Λίσι είχε βρει επιτέλους το κουράγιο να συγυρίσει το γραφείο του. Στα μισά της τέταρτης μέρας, οι ξένες εκδόσεις ήταν πια τακτοποιημένες σε κούτες, η αλληλογραφία είχε μπει σε μια τάξη και η Λίσι ήξερε ποια έπιπλα θα έδινε και ποια θα κρατούσε. Γιατί λοιπόν ένιωθε ότι είχε κάνει τόσο λίγα; Ήξερε εξ αρχής ότι ήταν μια δουλειά που δεν μπορούσε να γίνει βιαστικά. Δεν την ένοιαζαν τα πιεστικά γράμματα που έλαβε, τα τηλεφωνήματα ή οι πολλές επισκέψεις που είχε αφότου πέθανε ο Σκοτ. Φανταζόταν ότι τελικά όσοι ενδιαφέρονταν για τα ανέκδοτα γραπτά του Σκοτ θα έπαιρναν αυτό που ήθελαν, αλλά μόνο όταν εκείνη θα ήταν έτοιμη να τους τα δώσει. Στην αρχή δεν της το ζητούσαν ξεκάθαρα, δεν μιλούσαν *σταράτα*, όπως λένε. Τώρα όμως της φαινόταν ότι οι περισσότεροι ήταν ξεκάθαροι.

Υπήρχαν πολλές λέξεις για το υλικό που άφησε ο Σκοτ. Η μόνη που καταλάβαινε απόλυτα ήταν η λέξη *αναμνηστικά*, αλλά υπήρχε και μια άλλη, παράξενη, που ακουγόταν σαν *σκαριφίσματα*. Αυτά ήθελαν οι ανυπόμονοι, οι κόλακες και οι θυμωμένοι –τα

σκαριφίσματα του Σκοτ. Η Λίσι είχε δώσει σε όλους αυτούς το παρατσούκλι «Σκάροι».

2

Αυτό που ένωθε κυρίως, ειδικά από τη στιγμή που εμφανίστηκε η Αμάντα, ήταν απογοήτευση, θαρρείς και είτε είχε υποτιμήσει αυτή τη δουλειά είτε είχε υπερτιμήσει (και μάλιστα πολύ) την ικανότητά της να την ολοκληρώσει έως την αναπόφευκτη κατάληξή της –τα εναπομείναντα έπιπλα φυλαγμένα στον αχυρώνα κάτω, τα χαλιά τυλιγμένα μέσα στα καλύμμά τους, το κίτρινο φορτηγάκι της εταιρείας μεταφορών στον δρόμο, να ρίχνει τη σκιά του στον ξύλινο φράχτη ανάμεσα στην αυλή της και την αυλή των Γκάλογουεϊ.

Α, κι ας μην ξεχνάμε τη θλιβερή καρδιά αυτού του μέρους, τους τρεις υπολογιστές (παλιά ήταν τέσσερις, αλλά αυτός στη γωνιά όπου είχε ο Σκοτ τα ενθύμιά του, τη «γωνιά της μνήμης», έλειπε τώρα, χάρη στην ίδια τη Λίσι). Ο καθένας ήταν πιο καινούριος και ελαφρύς από τον προηγούμενο, μα ακόμη κι ο πιο καινούριος ήταν ένας μεγάλος υπολογιστής γραφείου, και όλοι λειτουργούσαν ακόμα. Είχαν κωδικούς ασφαλείας, που η Λίσι δεν γνώριζε. Δεν είχε ρωτήσει ποτέ και δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το τι είδους ηλεκτρονικά σκουπίδια γέμιζαν τους σκληρούς τους δίσκους. Λίστες για ψώνια; Ποιήματα; Πορνογραφία; Ήταν σίγουρη ότι ο Σκοτ είχε σύνδεση στο ίντερνετ, αλλά δεν είχε ιδέα για το τι έψαχνε και πού έμπαινε. Στο Amazon; Στο Drudge; Στο «Ο Χανκ Γουίλιαμς Ζει»; Στο «Η Χρυσή Βροχή και ο Πύργος των Απολαύσεων της Μαντάμ Κρουέλα»; Όχι σε κάτι σαν το τελευταίο, έτσι πίστευε, ειδάλλως θα είχε δει τους λογαριασμούς ή τουλάχιστον τις τρύπες στον μηνιαίο οικιακό προϋπολογισμό, μόνο που, φυσικά, αυτά ήταν ανοησίες. Αν ήθελε ο Σκοτ να κρύψει απ' αυτή χίλια δολάρια τον μήνα, μπορούσε να το κάνει. Και οι κωδικοί ασφαλείας; Το αστείο ήταν ότι ίσως τους της είχε πει. Τέτοια

πράγματα η Λίσι απλώς τα ξεχνούσε. Θύμιζε στον εαυτό της να δει μήπως σε κάποιον ο κωδικός ήταν το όνομά της. Ίσως αφότου η Αμάντα θα έφευγε για να πάει σπίτι της. Πράγμα που, απ' ό,τι φαινόταν, δεν θα γινόταν σύντομα.

Η Λίσι ακούμπησε στην πλάτη της καρέκλας και φύσηξε τα μαλλιά που της έπεφταν στο μέτωπο. *Μ' αυτή την ταχύτητα, δεν θα φτάσω στα χειρόγραφα πριν από τον Ιούλιο*, σκέφτηκε. *Οι Σκάροι θα τρελαίνονταν αν έβλεπαν πόσο αργά προχωρώ. Ιδίως ο τελευταίος.*

Ο τελευταίος, πριν από πέντε μήνες, είχε καταφέρει να μην εκραγεί, να διατηρήσει τον τόνο της φωνής του ευγενικό, ώσπου της φάνηκε πως ίσως ήταν διαφορετικός. Η Λίσι τού είπε ότι το γραφείο του Σκοτ ήταν άδειο για ενάμιση χρόνο περίπου, αλλά ότι η ίδια είχε σχεδόν βρει την ενέργεια και την αποφασιστικότητα που χρειαζόταν για ν' ανέβει εκεί και ν' αρχίσει να καθαρίζει και να συγυρίζει τα δωμάτια.

Ο επισκέπτης της ήταν ο καθηγητής Τζόζεφ Γουντμπόντι από το τμήμα Αγγλικής Φιλολογίας του Πανεπιστημίου του Πίτσμπεργκ. Ο Σκοτ είχε σπουδάσει στο Πίτσμπεργκ, και το μάθημα του Γουντμπόντι «Ο Σκοτ Λάντον και ο Αμερικανικός Μύθος» ήταν πολύ δημοφιλές. Επίσης είχε τέσσερις αποφοίτους που η διατριβή τους είχε ως θέμα τον Σκοτ Λάντον, κι έτσι ήταν μάλλον αναπόφευκτο ο επιφανής Σκάρος να την κοιτάζει αφ' υψηλού όταν του μίλησε με αόριστες φράσεις όπως *αργά ή γρήγορα* και *σχεδόν σίγουρα κάποια στιγμή αυτό το καλοκαίρι*. Ωστόσο, όταν τον διαβεβαίωσε ότι θα του τηλεφωνούσε μόλις θα «κατακάθιζε η σκόνη», ο καθηγητής άστραψε και βρόντηξε.

Της είπε πως το ότι είχε μοιραστεί το κρεβάτι ενός μεγάλου Αμερικανού συγγραφέα δεν την καθιστούσε και εκτελεστή της πνευματικής του κληρονομιάς. Αυτή, είπε, ήταν δουλειά για έναν ειδικό και, απ' όσο ήξερε, η κυρία Λάντον δεν είχε καν πτυχίο. Της θύμιζε πόσος χρόνος είχε ήδη περάσει από τον θάνατο του Σκοτ Λάντον και ότι οι φήμες οργίαζαν. Λεγόταν πως υπήρχαν ολόκληροι

σωροί από ανέκδοτα έργα του Λάντον' διηγήματα, έως και μυθιστορήματα. Δεν μπορούσε να τον αφήσει να ρίξει μια ματιά στο γραφείο; Να τον αφήσει να ψάξει στις αρχειοθήκες και στα συρτάρια, έστω και μόνο για να πάψουν οι πιο εξωφρενικές φήμες; Μπορούσε, φυσικά, να είναι μαζί του ενόσω θα έψαχνε' ήταν αυτονόητο.

«Όχι», του είπε συνοδεύοντάς τον ως την εξώπορτα. «Δεν είμαι έτοιμη ακόμα.» Παραβλέποντας τα χτυπήματα που της είχε ρίξει ο καθηγητής κάτω από τη ζώνη –ή τουλάχιστον προσπαθώντας να το κάνει–, γιατί ολοφάνερα ήταν τόσο τρελός όσο και οι υπόλοιποι. Απλώς το είχε κρύψει καλύτερα και για λίγο περισσότερο. «Κι όταν θα είμαι έτοιμη, θα θέλω να τα δω όλα, όχι μόνο τα χειρόγραφα.»

«Μα...»

Του έκανε νόημα με σοβαρό ύφος, «Όλα ίδια.»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε.»

Φυσικά και δεν καταλάβαινε. Αυτή η φράση ήταν μέρος του ειδικού κώδικα του γάμου τους. Πόσες φορές ο Σκοτ δεν είχε μπει σαν σίφουνας φωνάζοντας: «Ε, Λίσι, γύρισα... όλα ίδια;» Εννοώντας *όλα καλά; όλα εντάξει;* Ωστόσο, όπως οι περισσότερες φράσεις-κλειδιά (ο Σκοτ της το είχε εξηγήσει κάποτε, αν και η Λίσι το ήξερε ήδη), είχε κι αυτή ένα κρυφό νόημα. Κάποιος σαν τον Γουντμπόντι δεν θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει το κρυφό νόημα του *όλα ίδια*. Η Λίσι θα μπορούσε να του εξηγεί όλη μέρα, μα και πάλι δεν θα το καταλάβαινε. Γιατί; Επειδή ήταν ένας Σκάρος και, σε σχέση με τον Σκοτ Λάντον, μόνο ένα πράγμα ενδιέφερε τους Σκάρους.

«Δεν πειράζει», είπε στον καθηγητή Γουντμπόντι εκείνη τη μέρα πριν από πέντε μήνες. «Ο Σκοτ θα καταλάβαινε.»

3

Αν η Αμάντα είχε ρωτήσει τη Λίσι πού ήταν τα πράγματα από τη «γωνιά της μνήμης» του Σκοτ –τα βραβεία, οι πλακέτες και τα συναφή–, εκείνη θα της είχε πει ψέματα (κάτι που, για κάποια που

το έκανε τόσο σπάνια, το έκανε αρκετά καλά) ότι ήταν «σε μια αποθήκη στο Μεκάνικ Φολς». Όμως η Αμάντα δεν ρώτησε. Ξεφύλλιζε ακόμη πιο επιδεικτικά το μπλοκάκι της, προσπαθώντας ολοφάνερα να κάνει τη μικρότερη αδελφή της να θίξει με την κατάλληλη ερώτηση το θέμα, ωστόσο η Λίσι δεν ρώτησε. Σκεφτόταν πόσο άδεια ήταν αυτή η γωνιά, πόσο άδεια και *αδιάφορη*, τώρα που έλειπαν τόσα από τα ενθύμια του Σκοτ. Κατεστραμμένα (όπως η οθόνη του υπολογιστή) ή γρατζουνισμένα και καταχτυπημένα όπως ήταν, δεν ήταν δυνατόν να εκτεθούν· θα γεννούσαν περισσότερα ερωτήματα απ' όσα θα μπορούσαν ποτέ να απαντηθούν.

Τελικά η Αμάντα ενέδωσε και άνοιξε το μπλοκάκι της. «Δες αυτό», είπε. «Δες.»

Η Μάντα έδειχνε την πρώτη σελίδα. Γραμμένοι στις μπλε γραμμές, στριμωγμένοι από το μικρό σπирάλ αριστερά έως την άκρη της σελίδας δεξιά (*σαν κωδικοποιημένο μήνυμα ενός από εκείνους τους παλαβούς που συναντάει πάντα κανείς στους δρόμους της Νέας Υόρκης, γιατί δεν υπάρχουν πια αρκετά λεφτά για τα κρατικά φρενοκομεία*, σκέφτηκε η Λίσι), υπήρχαν αριθμοί. Οι περισσότεροι ήταν κυκλωμένοι. Λίγοι ήταν κλεισμένοι σε τετράγωνα. Η Μάντα γύρισε σελίδα, και τώρα υπήρχαν δύο σελίδες επίσης γεμάτες με αριθμούς. Στην επόμενη σελίδα οι αριθμοί σταματούσαν στη μέση της. Ο τελευταίος ήταν 846.

Η Αμάντα τη λοξοκοίταξε με φουντωμένα μάγουλα και με έκφραση κωμικά υπεροπτική, που σήμαινε, όταν ήταν δώδεκα χρονών και η μικρή Λίσι μόλις δύο, πως Η Μάντα Τα ΄Χε Πάρει κι ότι αργά ή γρήγορα κάποιος θα έκλαιγε. Συνήθως η ίδια η Αμάντα. Η Λίσι διαπίστωσε ότι περίμενε μάλλον με ενδιαφέρον, και με λίγο τρόπο, να δει τι μπορούσε να σημαίνει αυτή η έκφραση. Η Αμάντα συμπεριφερόταν τρελά αφότου εμφανίστηκε. Ίσως έφταιγε ο βαρύς, πνιγηρός καιρός. Μάλλον όμως έφταιγε το ότι ο φίλος της, που ήταν μαζί της πολύ καιρό, ξαφνικά σηκώθηκε κι έφυγε. Αν η Μάντα ετοιμαζόταν για άλλη μια συναισθηματική θύελλα επειδή

ο Τσάρλι Κοριβό την παράτησε, τότε η Λίσι καλά θα έκανε να ανασκουμπωθεί. Τον Κοριβό δεν τον συμπάθησε ούτε τον εμπιστεύτηκε ποτέ, αν και ήταν τραπεζίτης. Πώς μπορούσες να εμπιστευτείς έναν άντρα όταν έχεις ακούσει τυχαία, στο ανοιξιιάτικο παζάρι γλυκών στη βιβλιοθήκη, ότι οι τύποι στο Μέλοου Τάιγκερ τον φώναζαν «Σάχλα»; Τι είδους παρατσούκλι ήταν αυτό για τραπεζίτη; Τι *σήμαινε*; Και σίγουρα ο Κοριβό θα ήξερε ότι η Αμάντα είχε ψυχολογικά προβλήματα στο παρελθόν...

«Λίσι;» είπε η Αμάντα. Βαθιές ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό της.

«Συγγνώμη», είπε η Λίσι. «Αφαιρέθηκα για μια στιγμή.»

«Συχνά αφαιρείσαι», είπε η Αμάντα. «Νομίζω ότι το κόλλησες από τον Σκοτ. Συγκεντρώσου, Λίσι. Έβαλα έναν αριθμό σε καθένα από τα περιοδικά του, στις εφημερίδες του και στα άλλα, τα κουλουριάρικα. Αυτά που είναι στοιβαγμένα εκεί πέρα, στον τοίχο.»

Η Λίσι κούνησε το κεφάλι της σαν να καταλάβαινε πού το πήγαινε η αδελφή της.

«Σημείωσα τους αριθμούς με μολύβι, αχνά», συνέχισε η Αμάντα. «Πάντα όταν είχες γυρισμένη την πλάτη ή βρισκόσουν κάπου αλλού, γιατί σκέφτηκα πως αν με έβλεπες, θα μου έλεγες να σταματήσω.»

«Δεν θα σ' το έλεγα.» Πήρε το μπλοκάκι, που ήταν νοτισμένο από τον ιδρώτα της κατόχου του. «Οχτακόσια σαράντα έξι! Τόσο πολλά!» Και ήξερε ότι τα έντυπα στον τοίχο δεν ήταν του είδους που θα διάβαζε η ίδια και θα τα είχε στο σπίτι, όπως το *O*, το *Γκουντ Χαουζκίπινγκ*, το *Ms.*, αλλά περιοδικά με τίτλους όπως «Λιτλ Σιγουόνι Ριβιού», «Γκλίμερ Τρέιν», «Όπεν Σίτι», και άλλα με ακατανόητους τίτλους όπως «Πίσκια».

«Και ακόμη περισσότερα», είπε η Αμάντα κι έδειξε με τον αντίχειρά της τους σωρούς από περιοδικά και εφημερίδες. Όταν η Λίσι τα κοίταξε, διαπίστωσε ότι η αδελφή της είχε δίκιο. Σίγουρα ήταν πολύ περισσότερα από οχτακόσια σαράντα και κάτι. «Περίπου τρεις χιλιάδες συνολικά, και δεν έχω ιδέα πού θα τα βάλεις ή

ποιος θα τα ήθελε. Οχτακόσια σαράντα έξι είναι μόνο αυτά που έχουν τη φωτογραφία σου.»

Αυτό ειπώθηκε τόσο αδέξια, που η Λίσι στην αρχή δεν το κατάλαβε. Όταν όμως κατάλαβε, χάρηκε. Η ιδέα ότι μπορεί να υπήρχε μια τέτοια απροσδόκητη πηγή φωτογραφιών, ένα τέτοιο κρυφό αρχείο των χρόνων της με τον Σκοτ, δεν της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό. Όταν όμως το σκέφτηκε, της φάνηκε απόλυτα λογικό. Ήταν παντρεμένοι παραπάνω από είκοσι πέντε χρόνια όταν πέθανε ο Σκοτ, και στη διάρκεια αυτών των χρόνων εκείνος ταξίδευε ακούραστα διαβάζοντας αποσπάσματα των βιβλίων του σε κοινό και δίνοντας διαλέξεις, αλωνίζοντας τη χώρα χωρίς σταματημό όταν εξέδιδε ένα βιβλίο και προτού αρχίσει το επόμενο, επισκεπτόμενος περίπου ενενήντα πανεπιστημιούπολεις τον χρόνο, χωρίς ούτε ένα διάλειμμα στον ατέλειωτο χείμαρρο διηγημάτων που έγραφε. Και στα περισσότερα απ' αυτά τα ταξίδια εκείνη ήταν μαζί του. Σε πόσα μοτέλ δεν του είχε σιδερώσει το κοστούμι ενώ ακουγόταν στη δική της μεριά του δωματίου το μурμουρητό ενός τοκ σόου στην τηλεόραση και στη δική του ο ήχος της φορητής γραφομηχανής (στην αρχή του γάμου τους) ή του φορητού υπολογιστή του (αργότερα), με εκείνον καθισμένο μπροστά του, με τα μάτια χαμηλωμένα κι ένα τσουλούφι να πέφτει σαν κόμμα πάνω από το φρύδι του;

Η Μάντα την κοιτούσε με μια ξινισμένη έκφραση· προφανώς δεν της άρεσε η μέχρι τώρα αντίδρασή της. «Οι κυκλωμένοι αριθμοί, που είναι τουλάχιστον εξακόσιοι, είναι εκείνοι των εντύπων όπου σε χρησιμοποιούν με αγένεια στη λεζάντα της φωτογραφίας.»

«Αλήθεια;» Η Λίσι είχε σαστίσει.

«Θα σου δείξω.» Η Αμάντα κοίταξε στο μπλοκάκι της, πήγε στη στοίβα που καταλάμβανε όλο τον τοίχο, ξανακοίταξε στο μπλοκάκι και διάλεξε δύο έντυπα. Το ένα ήταν μια εξαμηνιαία έκδοση με σκληρό εξώφυλλο, που φαινόταν ακριβή, από το Πανεπιστήμιο του Κεντάκι στο Μπόουλινγκ Γκριν. Το άλλο, ένα περιοδικό μικρού σχήματος που έμοιαζε φοιτητικό, λεγόταν *Πους-Πελτ*

ένα από εκείνα τα δīθεν χαριτωμένα ονόματα που επινοούσαν οι φοιτητές της φιλολογίας, και δεν σήμαιναν απολύτως τίποτα.

«Ανοιξέ τα! Ανοιξέ τα!» την πρόσταξε η Αμάντα και καθώς της τα έβαζε στα χέρια, η Λίσι μύρισε την έντονη οσμή του ιδρώτα της αδελφής της. «Οι σελίδες είναι σημειωμένες με χαρτουλάκια, βλέπεις;»

Χαρτουλάκια. Η λέξη που έλεγε η μητέρα τους αντί για χαρτάκια. Η Λίσι άνοιξε πρώτα την εξαμηνιαία έκδοση στη σημειωμένη σελίδα. Η φωτογραφία της ίδιας και του Σκοτ ήταν πολύ καλή, κομψά τυπωμένη. Ο Σκοτ πλησίαζε στο βήμα κι εκείνη στεκόταν πίσω του και χειροκροτούσε. Το κοινό από κάτω χειροκροτούσε επίσης. Η φωτογραφία τους στο *Πους-Πελτ* δεν ήταν εξίσου καλά τυπωμένη, είχε κόκκους χοντρούς σαν μουντζούρες από άξυστο μολύβι και μέσα στη μάζα του χαρτιού φαίνονταν κομματάκια ξύλου, όμως καθώς την κοίταζε, της ήρθε να βάλει τα κλάματα. Ο Σκοτ έμπαινε σ' ένα σκοτεινό καταγώγιο. Το γνώριμο, πλατύ χαμόγελό του έλεγε: Εδώ είμαστε! Αυτό είναι στέκι! Εκείνη ήταν ένα δυο βήματα πιο πίσω, και το χαμόγελό της φαινόταν μέσα σ' ένα φως που πρέπει να προερχόταν από πολύ δυνατό φλας. Όσπου διέκρινε την μπλούζα που φορούσε, εκείνη την μπλε Anne Klein με την κόκκινη λωρίδα στην αριστερή πλευρά. Αυτό που φορούσε από κάτω χανόταν στο σκοτάδι, και δεν θυμόταν καθόλου εκείνη τη συγκεκριμένη βραδιά, αλλά ήξερε ότι πρέπει να φορούσε μπλουτζίν. Όταν έβγαινε αργά, φορούσε πάντα ένα ξεβαμμένο τζιν. Η λεζάντα έλεγε: *Ο Ζωντανός Θρύλος Σκοτ Λάντον (Με το Κορίτσι του) στο Κλαμπ Στάλαγκ 17 του Πανεπιστημίου του Βερμόντ τον Περασμένο Μήνα. Ο Λάντον Έμεινε ως το Κλείσιμο, Απαγγέλλοντας, Χορεύοντας, Γλεντώντας. Ένας Άνθρωπος που Ξέρει να Ζει.*

Ναι. Ήταν άνθρωπος που ήξερε να ζει. Εκείνη μπορούσε να το επιβεβαιώσει.

Κοίταξε όλα τα υπόλοιπα έντυπα, ξαφνικά συγκλονισμένη από τους θησαυρούς που μπορεί να έβρισκε εκεί μέσα, και συνειδητοποίησε ότι η Αμάντα την είχε πληγώσει εντέλει, της είχε ανοί-

ξει μια πληγή που ίσως να αιμορραγούσε πολύ καιρό. Ήταν άραγε ο μόνος που ήξερε για τα σκοτεινά μέρη; Τα βρόμικα σκοτεινά μέρη όπου ήσουν ολομόναχος και απεγνωσμένα σιωπηλός; Η ίδια πιθανόν να μην ήξερε όσα εκείνος, ωστόσο ήξερε αρκετά. Σίγουρα ήξερε ότι ήταν τυραννισμένος, ότι ποτέ δεν κοιτούσε έναν καθρέφτη –ούτε οποιαδήποτε άλλη κατοπτρική επιφάνεια, αν μπορούσε να το αποφύγει– αφότου έπεφτε ο ήλιος. Παρ' όλα αυτά, τον αγαπούσε. Γιατί ήταν άνθρωπος που ήξερε να ζει.

Αλλά όχι τώρα πια. Τώρα ήταν νεκρός, και η δική της ζωή είχε περάσει σε μια νέα φάση, μοναχική, χωρίς επιστροφή.

Ανατρίχιασε και σκέφτηκε πράγματα

(το μοβ, το πλάσμα με τη στικτή πλευρά)

που ήταν καλύτερα να μην τα σκέφτεται, κι έτσι το απόδιδε από το μυαλό της.

«Χαίρομαι που βρήκες αυτές τις φωτογραφίες», είπε τρυφερά στην Αμάντα. «Είσαι πολύ καλή ως μεγάλη αδελφή, το ξέρεις;»

Και, όπως η Λίσι είχε ελπίσει (χωρίς όμως να τολμά να το περιμένει όντως), η Μάντα ξαφνιάστηκε τόσο, που η ανόητη υπεροψία της εξανεμίστηκε. Κοίταξε αβέβαιη τη Λίσι, δείχνοντας να αναζητά κάτι υποκριτικό και να μην το βρίσκει. Σιγά σιγά ηρέμησε κι έγινε μια πιο γλυκιά Αμάντα που θα τα έβγαζες πέρα μαζί της πιο εύκολα. Πήρε πίσω το μπλοκάκι και το κοίταξε συνοφρυωμένη, σαν να μην ήταν απολύτως σίγουρη από πού είχε ξεφυτρώσει. Η Λίσι, αναλογιζόμενη τον ψυχαναγκασμό που φανέρωναν οι αριθμοί, σκέφτηκε πως ίσως αυτό να ήταν ένα αληθινά θετικό βήμα.

Υστερα η Μάντα κούνησε το κεφάλι της όπως κάνουν οι άνθρωποι όταν θυμούνται κάτι που δεν θα έπρεπε εξαρχής να έχει λησμονηθεί. «Σε αυτούς που δεν είναι κυκλωμένοι, τουλάχιστον αναφέρεται *το όνομά σου*· Λίσα Λάντον, ένα υπαρκτό πρόσωπο. Στο τέλος, αν και δεν είναι ήσσοнос σημασίας –αν σκεφτείς ότι πάντα σε λέγαμε μικρή, κι αυτό έχει πλάκα, ε;– θα δεις ότι μερικοί από τους αριθμούς είναι μέσα σε τετράγωνο. Σε αυτές τις φωτο-

γραφίες είσαι *μόνη σου!*» Έριξε στη Λίσι ένα έντονο, σχεδόν απειλητικό βλέμμα. «Σίγουρα θα θέλεις να ρίξεις μια ματιά σε αυτές.»

«Σίγουρα.» Προσπαθώντας να ακουστεί συγκλονισμένη, ενώ της ήταν αδύνατον να σκεφτεί γιατί θα μπορούσαν να την ενδιαφέρουν φωτογραφίες όπου εικονιζόταν μόνη κατά τη διάρκεια όλων εκείνων των λίγων χρόνων που είχε έναν άντρα –έναν καλό άντρα, έναν μη Σκάρο που ήξερε πώς να *ζώνεται*– με τον οποίο μοιραζόταν τις μέρες και τις νύχτες της. Κοίταξε τις πρόχειρες στοίβες και τα λοφάκια από περιοδικά, που είχαν κάθε λογής μέγεθος και σχήμα, και φαντάστηκε πώς θα ήταν αν τα κοιτούσε στοίβα στοίβα, ένα ένα, καθισμένη οκλαδόν στο πάτωμα στη γωνιά της μνήμης (πού αλλού;), ψάχνοντας εκείνες τις φωτογραφίες της ίδιας και του Σκοτ. Και σ' εκείνες που είχαν τόσο θυμώσει την Αμάντα θα έβρισκε πάντα τον εαυτό της να βαδίζει λίγο πιο πίσω απ' αυτόν με τα μάτια της στραμμένα πάνω του. Αν άλλοι χειροκροτούσαν, θα χειροκροτούσε κι εκείνη επίσης. Το πρόσωπό της θα ήταν ήρεμο, φανερώνοντας ελάχιστα πράγματα, εκτός από ευγενική προσοχή. Το πρόσωπό της έλεγε *Αυτός ο άντρας δεν με κάνει να βαριέμαι*. Το πρόσωπό της έλεγε *Ούτε με κάνει να εκστασιάζομαι*. Το πρόσωπό της έλεγε *Δεν πρόκειται να πέσω στη φωτιά γι' αυτόν ούτε κι εκείνος για μένα* (το ψέμα, το ψέμα, το ψέμα). Το πρόσωπό της έλεγε *Όλα ίδια*.

Η Αμάντα μισούσε αυτές τις φωτογραφίες. Τις κοίταζε και έβλεπε την αδελφή της να παίζει τον ρόλο του αλατιού για το φιλέτο, τον ρόλο του δέσιμου για το πετράδι. Έβλεπε την αδελφή της να αναφέρεται μερικές φορές ως *κυρία Λάντον*, μερικές φορές ως *κυρία Σκοτ Λάντον* και μερικές φορές –αχ, αυτό ήταν πικρό– να μην αναφέρεται καν. Να την υποβιβάζουν σε *κορίτσι του*. Για την Αμάντα, αυτό ήταν έγκλημα.

«Μάντι;»

Η Αμάντα την κοίταξε. Το φως ήταν σκληρό και η Λίσι θυμήθηκε, αληθινά συγκλονισμένη, ότι η Μάντα θα γινόταν εξήντα το φθινόπωρο. Εξήντα! Εκείνη τη στιγμή η Λίσι έπιασε τον εαυτό της

να σκέφτεται αυτό που τυραννούσε τον σύζυγό της επί τόσες νύχτες αργρύπνιας –το πράγμα που οι Γουντμπόντι αυτού του κόσμου δεν θα το μάθαιναν ποτέ, τουλάχιστον όχι όσο περνούσε από το χέρι της. Κάτι που είχε μια ατέλειωτη στικτή πλευρά, κάτι που το βλέπουν καλύτερα οι καρκινοπαθείς καθώς κοιτάζουν μέσα σε ποτήρια απ' όπου όλο το παυσίπονο έχει στραγγιστεί και δεν θα τους δοθεί άλλο μέχρι το πρωί.

Είναι πολύ κοντά, γλυκιά μου. Δεν το βλέπω, αλλά το ακούω να τρώει.

Πάψε, Σκοτ, δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς.

«Λίσι;» ρώτησε η Αμάντα. «Είπες κάτι;»

«Μονολογούσα.» Προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Μιλούσες στον Σκοτ;»

Η Λίσι σταμάτησε να προσπαθεί να χαμογελάσει. «Ναι, μάλλον. Μερικές φορές ακόμα του μιλάω. Τρελό, ε;»

«Δεν νομίζω. Όχι, αν έχει αποτέλεσμα. Πιστεύω πως τρελό είναι ό,τι δεν έχει αποτέλεσμα. Ξέρω εγώ. Εκ πείρας. Σωστά;»

«Μάντα...»

Όμως η Αμάντα είχε γυρίσει να κοιτάξει τους σωρούς από εφημερίδες, επετηρίδες και φοιτητικά περιοδικά. Όταν έστρεψε πάλι το βλέμμα της προς τη Λίσι, χαμογελούσε αβέβαια. «Καλά έκανα, Λίσι; Ήθελα απλώς να βοηθήσω...»

Η Λίσι έπιασε το χέρι της Αμάντα και το έσφιξε απαλά. «Καλά έκανες. Τι λες, πάμε να φύγουμε από δω; Λέω να ρίξουμε κορόνα γράμματα για το ποια θα κάνει πρώτη ντους.»

4

Ήμουν χαμένος στο σκοτάδι και με βρήκες. Ζεσταινόμουν, ζεσταινόμουν τόσο, και μου έδωσες πάγο.

Η φωνή του Σκοτ.

Η Λίσι άνοιξε τα μάτια της θαρρώντας ότι είχε λαγοκοιμηθεί ενώ έκανε κάποια δουλειά και είχε δει ένα σύντομο αλλά

ολοζώνταντο όνειρο όπου ο Σκοτ ήταν νεκρός κι αυτή είχε αναλάβει το ηράκλειο έργο του καθαρίσματος των συγγραφικών του στάβλων. Ανοίγοντας τα μάτια της, κατάλαβε αμέσως ότι ο Σκοτ ήταν πεθαμένος. Η Λίσι είχε κοιμηθεί στο κρεβάτι της αφού πρώτα πήγε τη Μάντα σπίτι της, και το όνειρό της ήταν το παρακάτω.

Έμοιαζε να αιωρείται στο φεγγαρόφωτο. Μύριζε εξωτικά λουλούδια. Ένας καλοκαιρινός άνεμος, λεπτόκοκκος, χτένισε προς τα πίσω τα μαλλιά της, το είδος του ανέμου που σηκώνεται πολύ μετά τα μεσάνυχτα σ' έναν μυστικό τόπο μακριά από το σπίτι. Ναι, *ήταν* το σπίτι, *έπρεπε* να είναι, γιατί μπροστά της ήταν ο αχυρώνας όπου βρισκόταν η σουίτα γραφείων του Σκοτ, ο χώρος που είχε τόσο μεγάλο ενδιαφέρον για τους Σκάρους. Και τώρα, χάρη στην Αμάντα, ήξερε ότι εκεί μέσα υπήρχαν όλες εκείνες οι φωτογραφίες της ίδιας και του άντρα της. Όλος εκείνος ο θαμμένος θησαυρός, τα συναισθηματικά λάφυρα.

Ίσως θα ήταν καλύτερα να μη δεις όλες αυτές τις φωτογραφίες, ψιθύρισε ο άνεμος στ' αυτιά της.

Α, δεν είχε καμία αμφιβολία γι' αυτό. Αλλά *θα τις έβλεπε.* Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς τώρα που ήξερε ότι βρίσκονταν εκεί.

Χάρηκε βλέποντας ότι πετούσε πάνω σ' ένα πελώριο ύφασμα χρυσωμένο από το φεγγάρι, με τις λέξεις ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΛΕΥΡΙ ΤΟΥ ΠΙΛΣΜΠΕΡΙ γραμμένες πάνω του ξανά και ξανά, και με τις γωνίες δεμένες σε κόμπους, σαν μαντίλια. Γοητεύτηκε από αυτή την τόσο ευχάριστη σκηνή· ήταν σαν να έπλεε πάνω σ' ένα σύννεφο.

Σκοτ. Προσπάθησε να πει το όνομά του δυνατά και δεν μπόρεσε. Το όνειρο δεν την άφησε. Είδε πως το δρομάκι που έβγαζε στον αχυρώνα είχε χαθεί. Το ίδιο και η αυλή ανάμεσα στον αχυρώνα και στο σπίτι. Εκεί που βρίσκονταν, υπήρχε ένας απέραντος αγρός με μοβ λουλούδια που ήταν σαν να ονειρεύονταν στο στοιχειωμένο φεγγαρόφωτο. *Σκοτ, σ' αγάπησα, σ' έσωσα, σου*

5

Ύστερα ξύπνησε κι άκουσε τον εαυτό της στο σκοτάδι να το λέει ξανά και ξανά σαν επίκληση: «Σ' αγάπησα, σ' έσωσα, σου 'φερα πάγο. Σ' αγάπησα, σ' έσωσα, σου 'φερα πάγο. Σ' αγάπησα, σ' έσωσα, σου 'φερα πάγο.»

Έμεινε ξαπλωμένη εκεί για πολλή ώρα' έφερε στο μυαλό της μια καυτή αυγουστιάτικη μέρα στο Νάσβιλ και σκέφτηκε, όχι για πρώτη φορά, ότι το να είσαι μόνη μετά από μια τόσο μακρόχρονη συμβίωση ήταν μεγάλα σκαθά, πραγματικά. Θα έλεγε ότι δύο χρόνια ήταν αρκετά για να φύγει αυτή η αίσθηση παραδοξότητας, αλλά δεν ήταν' προφανώς το μόνο που κάνει ο χρόνος είναι να αμβλύνει την κόψη της θλίψης, έτσι που, αντί να κόβει, να πελεκάει. Γιατί όλα δεν είναι ίδια. Ούτε έξω ούτε μέσα' όχι γι' αυτήν. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι όπου κάποτε πλάγιαζαν δύο, η Λίσι σκέφτηκε ότι ποτέ δεν νιώθεις περισσότερη μοναξιά όταν είσαι μόνος απ' όση όταν ξυπνάς και ανακαλύπτεις ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος στο σπίτι εκτός από σένα. Ότι εσύ και τα ποντίκια στους τοίχους είστε οι μόνοι που ανασαίνουν ακόμα.

II. Η Λίσι και Ο Τρελός (Το Σκοτάδι Τον Αγαπάει)

1

Το επόμενο πρωί η Λίσι, καθισμένη οκλαδόν στο πάτωμα στη γωνιά της μνήμης του Σκοτ, κοιτούσε τους σωρούς, τις στοίβες, τους λόφους από περιοδικά, ενημερωτικά δελτία αποφοίτων, ανακοινώσεις τμημάτων Αγγλικής Φιλολογίας και πανεπιστημιακά έντυπα, στον νότιο τοίχο του γραφείου. Είχε σκεφτεί ότι ίσως το να ρίξει μια ματιά θα ήταν αρκετό για να διαλύσει την υποδόρια επίδραση που ασκούσαν στη φαντασία της όλες εκείνες οι φωτογραφίες, που θα τις έβλεπε για πρώτη φορά. Τώρα που βρισκόταν όντως εδώ, κατάλαβε ότι ήταν μάταιο. Ούτε χρειαζόταν το φθαρμένο μπλοκάκι της Μάντα με όλους εκείνους τους αριθμούς. Ήταν πεταμένο στο πάτωμα δίπλα της και η Λίσι το έβαλε στην πίσω τσέπη του τζιν της. Δεν της άρεσε να βλέπει αυτό το πολύτιμο δημιούργημα ενός όχι και τόσο υγιούς μυαλού.

Υπολόγισε ξανά εκείνη τη μακριά στοίβα από βιβλία και περιοδικά στον νότιο τοίχο, ένα σκονισμένο φίδι από βιβλία, περίπου ενάμισι μέτρο ψηλό και δέκα μέτρα μακρύ. Αν δεν ήταν η Αμάντα, μάλλον θα τα είχε συσκευάσει όλα σε κούτες χωρίς ποτέ να τους ρίξει ούτε μία ματιά ή να αναρωτηθεί γιατί τα φυλούσε ο Σκοτ.

Το μυαλό μου δεν δουλεύει έτσι, είπε από μέσα της. Στην πραγματικότητα, δεν είμαι άνθρωπος που πολυσκέφτεται.

Ίσως όχι, αλλά πάντα είχες άριστη μνήμη.

Αυτός ήταν ο Σκοτ στην πιο σκανταλιάρικη, στην πιο γοητευτική και πιο ακαταμάχητη διάθεσή του, αλλά η αλήθεια ήταν ότι η Λίσι ήταν καλύτερη στο να ξεχνά. Όπως κι εκείνος, και είχαν τους λόγους τους και οι δύο. Κι όμως, σαν επιβεβαίωση της άποψής του, η Λίσι άκουσε άυλες φωνές να κουβεντιάζουν. Ο ένας συνομιλητής ήταν οικείος· ο Σκοτ. Η άλλη φωνή είχε αμυδρή νότια προφορά. *Επιτηδευμένα* αμυδρή νότια προφορά, ίσως.

–Ο Τόνι από δω θα γράψει στην (τάδε-τέτοια, τέλος πάντων).
Θέλετε να δείτε ένα αντίτυπο, κύριε Λάντον;

–Μμμ; Ναι, βέβαια!

Ψιθυριστές φωνές ολόγυρά τους. Ο Σκοτ ούτε που άκουγε για ποιο πράγμα θα έγραφε ο Τόνι· είχε ταλέντο πολιτικού, σχεδόν, στο να επικοινωνεί με εκείνους που πήγαιναν να τον δουν όταν εμφανιζόταν δημόσια. Ο Σκοτ άκουγε τις φωνές του πλήθους που συνεχώς αυξανόταν και σκεφτόταν πότε θα έβρισκε το σημείο επαφής, εκείνη την ευχάριστη στιγμή που ο ηλεκτρισμός θα έρεε απ' αυτόν σ' εκείνους κι ύστερα πίσω σ' αυτόν ξανά, διπλασιασμένος ή και τριπλασιασμένος· του άρεσε αυτός ο ηλεκτρισμός, όμως η Λίσι ήταν σίγουρη ότι εκείνη η στιγμή της επαφής τού άρεσε ακόμη περισσότερο. Ωστόσο άφησε να περάσει κάμποσος χρόνος μέχρι ν' απαντήσει.

–Μπορείτε να μου στείλετε φωτογραφίες, άρθρα ή κριτικές, φοιτητικές εφημερίδες, πανεπιστημιακά κείμενα, οτιδήποτε. Θα ήθελα να δω τα πάντα. Η διεύθυνσή μου είναι Γραφείο, Σούγκαρ Τοπ Χιλ Ρόουντ, Καστλ Ροκ, Μέιν. Η Λίσι ξέρει τον ταχυδρομικό κώδικα. Εγώ πάντα τον ξεχνάω.

Τίποτε άλλο γι' αυτήν, απλώς η Λίσι ξέρει τον ταχυδρομικό κώδικα. Η Μάντα θα γινόταν έξω φρενών αν το άκουγε! Όμως ήθελε να την ξεχνά ο Σκοτ σ' εκείνα τα ταξίδια, να είναι και να μην είναι εκεί. Της άρεσε να παρακολουθεί.

Σαν τον τύπο στην πορνοταινία; τη ρώτησε κάποτε ο Σκοτ κι εκείνη του χάρισε το λεπτό, αδιόρατο χαμόγελο που του έλεγε ότι

**Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΙΣΙ ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ ΣΕ ΜΙΝΙ ΣΕΙΡΑ ΣΕ ΣΕΝΑΡΙΟ STEPHEN KING,
ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥΣ JULIAN MOORE ΚΑΙ CLIVE OWEN.**

Η Λίσι έχασε πριν από δύο χρόνια τον άντρα της, τον Σκοτ, μετά από είκοσι πέντε χρόνια γάμου. Ο Σκοτ ήταν πολυβραβευμένος συγγραφέας μπεστ σέλερ και πολύπλοκος άνθρωπος. Ήδη από την αρχή της σχέσης τους, προτού παντρευτούν, η Λίσι ήξερε ότι ο Σκοτ αποτραβιόταν σε κάποιο μέρος –ένα μέρος που τον τρόμαζε και τον γιάτρνευε συγχρόνως, που μπορούσε να τον καταβροχθίσει ζωντανό ή να του δώσει τις ιδέες που χρειαζόταν για να παραμείνει ζωντανός.

Τώρα είναι η σειρά της Λίσι να έρθει αντιμέτωπη με τους δαίμονες του Σκοτ και να επισκεφθεί αυτό το τρομακτικό μέρος. Σύντομα, αυτό που στην αρχή μοιάζει με την προσπάθεια μιας χήρας να βάλει σε τάξη τις σημειώσεις του διάσημου συζύγου της εξελίσσεται σε ένα μοιραίο ταξίδι στα σκοτάδια της ζωής του.

Η Ιστορία της Λίσι, ίσως το πιο προσωπικό και δυνατό έργο του Στίβεν Κινγκ, έχει θέμα την πηγή της δημιουργικότητας, τους πειρασμούς της παράνοιας και τη μυστική γλώσσα της αγάπης.

«Η Ιστορία της Λίσι διαφέρει από κάθε άλλο έργο του Κινγκ. Νιώθεις τον προσωπικό τόνο στο ύφος του, καταλαβαίνεις ότι το αγαπά στ' αλήθεια αυτό το βιβλίο.»

—USA Today

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-193-5

